

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

w sprawie **A. S.** ,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 kwietnia 2023 r.,

wniosku adw. A. Ś. o przyznanie kosztów wynagrodzenia obrońcy z urzędu, na podstawie art 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz.U.2022 poz. 1184) w zw. z § 4 ust. 3 i § 17 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 18) oraz w zw. z § 11 ust. 4 pkt 2 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 poz. 1800 ze zm.),

p o s t a n o w i ł:

zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. Ś. kwotę 885 zł i 60 gr (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia wniosku, o którym mowa w art. 29 § 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. poz. 1904 ze zm.), jako obrońcy wyznaczonemu skazanemu z urzędu.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z 3 lutego 2023 r. w sprawie o sygn. IV KZ 31/22 adw. A. Ś. została wyznaczona jako obrońca z urzędu A. S. do sporządzenia i podpisania

wniosku, o jakim mowa w art. 29 § 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tekst jednolity Dz.U.2021 poz. 1904 ze zm.; dalej ustawa o SN) albo sporządzenia opinii o niezasadności takiego wniosku.

W pisemnej opinii prawnej z 17 lutego 2023 r. wyznaczony obrońca wskazał, iż brak jest podstaw do wniesienia przedmiotowego wniosku. Wraz ze złożoną opinią ustanowiony z urzędu adwokat złożył wniosek o przyznanie mu kosztów zastępstwa prawnego z urzędu wg stawek należnych obrońcy ustanowionemu z wyboru, jednocześnie oświadczając, że dotychczas koszty te nie zostały pokryte w całości ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że adw. A. Ś. jako wyznaczony z urzędu obrońca skazanego A. S., udzieliła mu pomocy prawnej, która nie została opłacona przez tego skazanego.

W myśl art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity Dz.U.2022 poz. 1184), koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa, albo jednostka samorządu terytorialnego, jeśli przepis szczególny tak stanowi. Wyплаты dokonane przez Skarb Państwa z tytułu nieopłaconej przez strony pomocy prawnej udzielonej z urzędu przez adwokatów lub radców prawnych stanowią część kosztów sądowych (art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. i art. 616 § 2 pkt 2 k.p.k.).

Rozpoznając wniosek obrońcy z urzędu i przyznając wynagrodzenie za sporządzenie przedmiotowej opinii, Sąd Najwyższy miał na uwadze stanowisko Trybunału Konstytucyjnego (dalej TK), wyrażone w wyroku z 20 grudnia 2022 r. sygn. SK 78/21 wskazującym, iż: „§ 17 ust. 1 pkt 2 oraz § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2019.18, ze zm.) są niezgodne z art. 64 ust. 2 w związku z art. 31 ust. 3, art. 32 ust. 1, art. 2 i art. 92 ust. 1 zdanie pierwsze Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez to, że wskazane w nich stawki dla adwokatów ustanowionych obrońcami z urzędu są niższe od stawek w tych samych sprawach dla adwokatów ustanowionych obrońcami z wyboru”. Kierując się tymi wskazaniem, pomimo tego, iż w niniejszej sprawie obrońca został ustanowiony z urzędu,

orzekając o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej w niniejszej sprawie z urzędu na podstawie § 4 ust. 3 i § 17 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2019 r. poz. 18), wynagrodzenie obrońcy należało ustalić przy uwzględnieniu § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2005 poz. 1800 ze zm.) i zastosować przepis § 11 ust. 4 pkt 2 tego rozporządzenia, określający stawki minimalne przewidziane dla czynności sporządzenia opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji oraz sporządzenia opinii o braku podstaw wniosku o wznowienie postępowania, albowiem czynność polegająca na sporządzeniu opinii o braku podstaw do sporządzenia wniosku, o którym mowa w art. 26 § 6 ustawy o SN, jest do nich zbliżona rodzajowo (por. postanowienie Sadu Najwyższego z 19 sierpnia 2022 r. sygn. IV KK 735/21). Innymi słowy, mając na uwadze brak odrębnego określenia stawki wynagrodzenia za sporządzenie opinii przewidzianej w art. 29 § 6 ustawy o SN, Sąd Najwyższy uwzględnił żądanie obrońcy dotyczące zasądzenia tych kosztów według stawki należnej obrońcy ustanowionemu z wyboru, w analogicznej wysokości do tych przysługujących za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia kasacji i wznowienia postępowania.

W tym stanie rzeczy, uwzględniając wniosek obrońcy z urzędu, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[SOP]

[ał]